

משי א'וקנו אני וסימא מתי

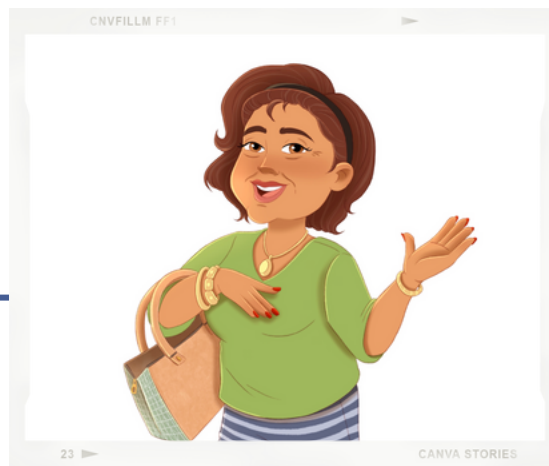
פרק 12

הקצנה

קוראים לי מזי, למה מזי? על שם סבתא מזל.
 סבתא מזל ואני תמיד היינו יחד,
 בשמחות שלי היא חיבקה ונישקה אותי,
 ברגעים הקשים חיבקה אותי ועטפה אותי בחום ואהבה,
 המילים שלה והאמונה שלה טמונות בי.
 סבתא מזל היתה אישה מצחיקה מאוד,
 ויש לי אינספור חוויות איתה.
 לכן, יום אחד כשהיא ניפרדה ממני
 והשאירה בי חלל כל כך גדול,
 פשוט התחלתי לכתוב...
 מה בדיה בסיפורים, ומה אמת?
 אני אצטט את המשפט
 "שבכל צחוק יש גם קצת אמת".
 שתהיה לכם קריאה נעימה.

סיק 12 הבובה

בחדר שלי יש חלון גדול שפונה ישירות לרחוב, ובזכותו בכל פעם שסבתא באה לבקר אותנו, אני מזהה אותה כבר מקצה הרחוב...

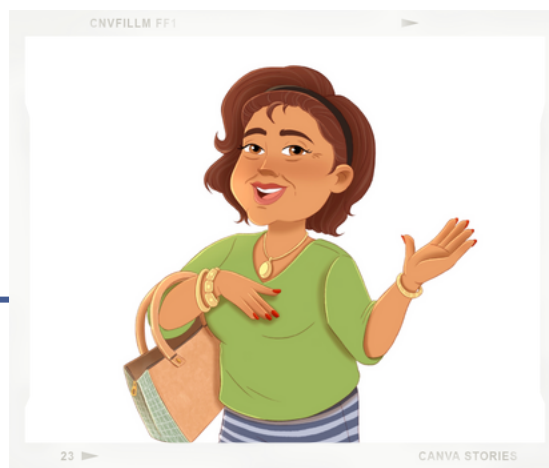
איך? לסבתא יש שריקה מיוחדת, השריקה של סבתא מזל. כשהיינו שומעים אותה, ידענו שסבתא הגיעה!

השבוע סבתא הגיעה אלינו בהפתעה. וכשסבתא מגיעה, היא מביאה מתנות. לאחי היא קנתה מכונת מירוך כתומה. הוא התיישב עליה והתחיל לנסוע ברחבי הבית. אני קיבלתי בובת תינוק. לאחר חלוקת המתנות סבתא ירדה איתנו ל"עיר" – זאת אומרת לרחוב הראשי בעיר שלנו. אני ירדתי עם בובת התינוק ושמיכה, כדי שלבובה לא יהיה קר. ואחי נדחף והחליט שגם הוא בא איתנו. הסתובבנו ברחוב בין החנויות. לפתע עצר מישהו את סבתא ואמר לה, "גברתי, זו ממש סכנה, איך את נותנת לילדה קטנה להחזיק תינוק?! סבתא צחקה, והמשיכה ללכת.

לאחר כמה צעדים עצרה אותה אישה ואמרה לה, "איזו תינוקת חמודה, את לא מפחדת שהילדה תפיל אותה???" סבתא לא ענתה, והמשיכה ללכת. וכך זה נמשך... כל כמה צעדים אנשים עצרו והעירו לסבתא. ואני בכלל לא הבנתי על מה הם מעירים, הרי זו בסך הכול בובה.

נכנסנו לבית הקפה בפינת הרחוב. אני הזמנתי מאפה תפוחים עם אבקת סוכר, אחי הזמין קרואסון שוקולד, וסבתא שתתה קפה שחור עם טיפת חלב. הנחתי את הבובה על הכיסא לידנו, וכיסיתי אותה בשמיכה כדי שלא יהיה לה קר. סיימנו לאכול, סבתא שילמה, ויצאנו לכיוון הבית.

אחרי כמה צעדים שמענו צעקות ורעש... הסתובבנו, וראינו איש אחד רץ אל סבתא וצועק לה, "השאר את התינוק על הכיסא!! איך את עושה דבר כזה?!". נזכרתי ששכחתי את הבובה על הכיסא, ורצתי מהר לקחת אותה.

פיק 12 הבובה

האיש המשיך לצעוק על סבתא. היא ניסתה להסביר לו, אבל הוא לא אָפּשר לה...
 חזרתי אל סבתא עם הבובה בידיים. "סבתא, סבתא", אמרתי לה, "הבובה שלי
 עייפה, בואי ניקח אותה לישון. האיש הביט בי, הביט בבובה, הביט בסבתא,
 והתחיל לגמגם, "בו... בה..."
 "כן, בובה", סבתא אמרה. "על זה כל הרעש והמהומה. שיהיה לך ערב טוב,
 אדוני, אני הולכת להשכיב את הבובה לישון..."